

*„Ez az életem, és néha, ha nem vagyok itt,
az csak azért van, mert aludnom is kell.”*

A TRENDEK VÁLTOZNAK, A HAGYOMÁNY ÖRÖK

AUBEL ERVIN – KISPIPA

A MŰLÓ IDŐ NYOMÁBAN

A KISPIPA

Már vagy harmadszor járjuk végig az Akácia utca középső szakaszát. A talpam sajog a sok járkálástól, — nem hallgattam Pető úrra, a cipészre, megérdemlem —, az eső pedig szakadatlanul szitál a fejemre, a fotós morog. Fázik, ahogy én is. Valahol itt van. Hatalmas réz esővédő, alatta narancsszín, domborúveges tölgyfaajtó. A falon apró réztábla „Kiszipa Vendéglő”. Mintha egy évszázadot repültünk volna vissza az időben. Szalonzene, fehér abrosszal és antik evőeszközökkel terített asztalok, kopott pianínó. Egy mokány bajuszos pincér siet elénk, és kedvesen érdeklődik, hogy miben segíthet. Aubel urat keressük. — Melyiket — kérdi a pincér cinkosan — az idősebbet, vagy a fiatalabbat. — Az idősebbet. — mondom. A főúr helytel kinnl a zongora melletti asztalnál. A falon, szinte élelnagyságú olajkép, alatta felirat: „Itt élt és dolgozott élete utolsó tíz évében Seres Rezső”. Szomorú vasárnap, fut át az agyamon, pedig még csak csütörtök van. Pár perc múlva őszülő halántékú úr lép az asztalunkhoz. Orrán aranykeretes szemüveg szürke öltönye lezser, de mégis elegáns. Igazi vendéglátósként arról érdeklődik, miben segíthet. — Nem ennénk, csak kérdeznénk, ha lehet. — mondom. Aubel Ervin, az „idősebb” kihúzza a mellettem lévő széket, és mosolyogva rám néz. — Hát akkor kérdezzen.

— *Mióta is létezik a Kiszipa?*

Valamikor az ötvenes években nyílt. Hogy pontosan mikor, azt senki sem tudja, ahogyan azt sem mi volt itt korábban. Hosszú évek óta próbálom kideríteni a nyitás pontos dátumát, de sajnos már senki nem emlékszik rá, a hivatalos papírokon meg nem egyeznek az időpontok. Ami biztos: az ötvenes években volt egy olyan tanácsi rendelet, mely szerint minden piac, és vásárcsarnok mellett kellett lennie egy kisvendéglőnek. Valószínűleg ez a hely is azért nyitotta meg.

— *Alig több mint fél évszázad... Sok vendéglő nagyobb múlt után szűnt meg. A „Kiszipa” virágzik, és világszerte legendák szólnak a helyről.*

A
U
B
E
L

E
R
V
I
N

SERESS REZSÓ
ITT ÉLT ÉS DOLGOZOTT
1900-1968

A KISPIPA

— A legenda, egyrészt Seres Rezsőnek köszönhető, másrészt annak, ahogy a vendégekkel bánunk. Aki ide betér, mindig tudja, mit kap. Eddig, —nyúl bal kézzel az asztal alá, kopog hármat. —Még nem nagyon volt csalódott vendégünk.

— *Seres már fenn, a Szenteknek muzsikál. Mostanság valaki odaül még a kopott pianínó mögé?*

— Seres Rezső emléke kötelez. Nálunk most is minden este élő zene szól. Bókai Ferenc szokott zongorázni. Régi sanzonokat, kuplékat, és természetesen Seres dalokat játszik.

— *Úgy érzem, Ön és a Kispiipa egyek. Mióta tart ez a szerelem?*

— Hetvennyolc óta vagyok itt üzletvezető, öt éve óta tulajdonos. Mielőtt kivettem volna ezt a helyet „gebinbe”, már azelőtt is vendéglátóztam. Elvégeztem a főiskolát, dolgoztam itt-ott, végül ide kerültem. Lassan harminc éve. Azóta ez az életem, és néha, ha nem vagyok itt, az csak azért van, mert aludnom is kell.

— *Emlékszik milyen volt a hely korábban?*

Borzasztóan el volt hanyagolva. Az üzlet egyik felén három csupasz villanykörte lógott a másikon kettő. A tapéta mállott a falról. Egy barátommal kezdtünk bele az egészbe, ő azóta már kiszállt, az volt az első dolgunk, hogy kipofoztuk a helyet, és nekiálltunk, hogy visszaállítsuk a régi hírnevet. Akkoriban persze minden szigorúan szabályozva volt. Nem tarthatunk márkás külföldi italokat, de beszerezni is csak akkor lehetett, ha az ember tudta kihez kell forduljon. Mivel nekem akkor már elég sok tapasztalatom volt vendéglátósként, és ismertem egy-két fontosabb embert a „trösztnél” ezért el tudtam intézni bizonyos engedményeket. Az egy ilyen világ volt. Ma már mindent kapni, csak tudja megfizetni az ember.

A MÚLÓ IDŐ NYOMÁBAN

A KISPIPA

— *Úgy tűnik, sikerült. A „Kispiipa” név, megint szép lett...*

— Csak remélni tudom, hogy így van. De a lassan harminc éve folyamatosan visszajáró vendégeket látva, talán biztos is lehetek benne. Igyekszünk ugyan azt a minőséget tartani, mint a kezdetekkor. Ugyanaz az étlap, mint huszonkilenc éve, amikor megnyitottunk. Persze mindig vannak trendek, amikhez igazodni kell. Persze ezek megjelennek nálunk is, napi ajánlat gyanánt. De a trendek változnak, míg a hagyomány örök.

— *Ahhoz, hogy a minőséget tudják tartani, jól bejáratott, állandó személyzet kell. A mai magyar vendéglátásra nem ez a jellemző.*

— Mindkét dologban igaza van. Nem szeretem, ha gyakran cserélődnek az alkalmazottaim. Árt az üzletnek. A Kispiipában egy év a próbaidő, ezalatt kiderül, hogy mennyire megbízható valaki, hogy bírja a munkát, és az én illetve a munkatársak stílusát. Ha azonban marad, nagy eséllyel innen is megy nyugdíjba.

— *Az üzlet jó híre híres emberek vonz. Gondolom, akad néhány érdekes története?*

— A hírnév kötelez! Nem vennék jónéven az ismertebb vendégeink, ha elpletykálnám, mit tettek, ittak, miről folyt a beszélgetés. Annyit azért elmondhatok, hogy nem igen van olyan ismertebb magyar politikus, művész, aki még nem járt volna nálunk. De sok híres külföldi színész és politikus is megfordult itt, amikor Magyarországra látogattak.

— *Esetleg név nélkül?*

A
U
B
E
L

E
R
V
I
N

A MÚLÓ IDŐ NYOMÁBAN

A KISPIPA

— Legyen! De név és évszám nélkül. Szóval egyszer hazánkba látogatott a New York polgármestere. Amikor leszállt a repülőgépe, egy munkatársa elkezdte neki sorolni az aznapi teendőit, erre a polgármester úr közölte, hogy mára mindent mondjanak le, mert ma a Kispiába jön vacsorázni. A protokollfőnök tudomásul vette a dolgot, és lemondta az esti programot, majd telefonált a szállodának, hogy foglaljon öt plusz két helyet a polgármesternek, és a testőreinek. A szállodaigazgató azonnal hívott, hogy kéne nekik a hely erre én mondtam, hogy nem lehet, teltházunk van. Ő csak erősködött, úgyhogy kis variálással megoldottuk a dolgot. Este hét körül meg is érkezett a fontos vendég, és amikor a pincér megkérdezte mit enne, egy papírt nyomott a fiú kezébe, amire valaki magyarul felírta még New York-ban, hogy mit is rendeljen.

— *És jól érezte magát?*

— Annyira, hogy zárásig maradtak. Egyszer ugyan tizenegy körül ide telefonáltak, a hotelből, hogy most már küldjük „haza” mert várja a masszörre, de megmondtam az igazgatónak: Nyugodtan elküldheti a masször, mert a polgármesterúr nem úgy néz ki, mint aki záróra előtt távozni szeretne.

— *Térjünk vissza Önre, és a Kispiára! Meddig akarja még csinálni?*

— Pár évig még biztosan. Komoly terveink vannak. Bővíteni akarjuk a helyet, persze szigorúan megőrizve a vendéglő arculatát. Van ugyan itt a szomszédban egy klubhelyiségünk, ahol harminc-negyven ember elfér még, de azt a részt nem tudjuk összenyitni az étteremmel. Utána lesz időm a visszavonuláson elmélkedni. Ha majd már minden sínen van, akkor elmegyek „nyugdíjba” és pihenek egy kicsit. Az elmúlt huszonkilenc évben erre nem nagyon volt időm.

A
U
B
E
L

E
R
V
I
N

A MÚLÓ IDŐ NYOMÁBAN

A KISPIPA

— Amikor beléptünk, és kimondtuk az Ön nevét, a pincér azt kérdezte: Az idősebbet, vagy a fiatalabbat? Ezek szerint már megvan az utód is, aki apja örökén tovább öregbíti a Kispiipa hírnevét?

— Szerencsére igen. Az egyik fiam szintén a „vendéglátót” választotta. Három éve itt dolgozik velem. Mosogatóként kezdte, aztán szakácskodott, majd felszolgált. Most a napi ügyek intézésében segít. Azt akartam, hogy átlássa, az összes munkafolyamatot. Ezt csak így lehet jól csinálni.

A tőlünk nem messze lévő asztalnál közben épp fizet egy német házaspár. A férfi feláll, és idelép Aubel úrhoz, aki felpattan, és barátságosan kezet ráz a némettel. Az idős külföldi úr a búcsúzkodás után felém fordul, és annyit mond: „Több, mint húsz éve minden évben eljövök Magyarországra, és legalább egyszer itt vacsorázom.”

Nos, a sors itt is, mint már annyiszor jó helyre teszi a riport végi pontot. A konyha felől feltűnik egy idősebb hölgy, és szól a „főnököknek”.

— Ne haragudjanak, de mennem kell. Vár a munka.

Gyors búcsú. Távoztomban, még visszanézek a kopott zongorára. Kint még mindig szitál az eső. Valahol a Klauzál téren járhatunk, amikor néhány japán turista szólít le minket.

Történetekkel, csak annyit kérdeznek: — *Merre Kispiipa?*

A
U
B
E
L

E
R
V
I
N